

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a treizeci și doua după Rusalii (a lui Zaheu)

Marti, 2 februarie: Întâmpinarea Domnului

**Evangelia Duminicii a 32-a după Rusalii
Duminica lui Zaheu
Ev. Luca 19, 1-10**

În vremea aceea trecea Iisus prin Ierihon și, iată, un om bogat cu numele Zaheu, care era mai-mare peste vameși, căuta să vadă cine este Iisus, dar nu putea de mulțime, pentru că era mic de statură. Și alergând el înainte, s-a suit într-un sicomor ca să-L vadă, căci pe acolo avea să treacă. Și când a sosit la locul acela, Iisus, privind în sus, a zis către el: Zahee, coboară-te degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta. Și a coborât degrabă și L-a primit, bucurându-se. Și, văzând toți murmurau, zicând că a intrat să găzduiască la un om păcătos. Iar Zaheu, stând înaintea Domnului, I-a zis: Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor și, dacă am nedreptățit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Și a zis către el Iisus: Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia, pentru că și acesta este fiu al lui Avraam. Căci Fiul Omului a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut.

Astăzi aleasa Maică merge de la Betleem la Ierusalim, iar dumnezeiescul Prunc Iisus în brațele ei ca un nor ușor este purtat. Iar noi, nevrednicii, întâmpinând pe Împăratul Slavei și pe Maica Fecioară Preasfântă, împreună cu bătrânul Simeon cântăm cele binecuvântate: Vino, Preacurată, Domnul este cu Tine și prin Tine împreună cu noi!

Cetele cerești, plecate spre pământ, văd pe Cel Unul Născut, pe Făcătorul lor și Stăpânul a toată făptura, în brațele feciorești ale Maicii celei neispitite de bărbat, mergând la Ierusalim, purtat ca un Prunc, și bucurându-se, cântă Lui și Împărătesei Fecioare laudă de sărbătoare:

Vino, Împăratul cerului și al pământului, în cetatea Marelui Împărat, Sionul cel sfânt;

Vino, Dumnezeule Preaînalt, din înălțimile cerești în biserica pământească și făcută de mâini;

Vino, Fiule Unule Născut, și Te sălășluiește cu oamenii pe pământ;

Vino, Mielul Cel nevinovat și dumnezeiesc, să Te aduci Domnului, Cel din ceruri;

Vino, Preacurată Porumbiță, Mireasă fără de bărbat, a Sfântului Duh;

Vino, Mielușea neîntinată, Maica neprihănită a Mielului Hristos;

Vino, Pruncă de Dumnezeu aleasă, Fiica cea preadorită a lui Dumnezeu Tatăl;

Vino, Împărăteasa Cerului, Stăpâna cea bună a întregii lumi;

Vino, Preacurată, Domnul este cu Tine și prin Tine împreună cu noi!

Preasfânta Fecioară pe sine s-a văzut fiind curată după Nașterea lui Iisus și nu i-a trebuit curățire, pentru că Hristos a trecut precum o rază de soare printr-un diamant, nestrucând curăția feciorească a Preacuratei Maicii Sale. Totuși, fiind smerită și nemândrindu-se de neprihănirea curăției Sale, atunci când s-au împlinit zilele legiuite de curățire, a plecat de la Betleem, împreună cu Sfântul Iosif, logodnicul, și au adus pe dumnezeiescul Prunc, la Ierusalim, înaintea Domnului și împreună I-au cântat cu bucurie: Aliluia!

Din Acatistul Întâmpinării Domnului

„Acum slobozește pe robul Tău, Stăpâne...”

Despre ce ne vorbește, iubitorilor, acest sfânt imn al bătrânului Simeon, această cântare mărturisitoare înainte de moartea lui? În câteva cuvinte, în ea se cuprinde toată lucrarea lui Hristos. Aici se spune: „...că ochii mei văzură mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor...”. În puterea darului proorocesc dat lui Simeon, el a întrezărit amănunțit mântuirea care a făcut-o pentru noi Mântuitorul nostru, mai ales pătimirea de pe Cruce și moartea.

Dar nu numai în puterea darului proorocesc Sfântul Simeon a întrezărit această mântuire, ci și datorită faptului că el a fost unul din cei șaptezeci de traducători ai Bibliei, cu trei sute de ani înaintea Întâmpinării Domnului. El traducea cartea proorocului Isaia, care atât de exact a prezis și a ilustrat patimile și moartea lui Hristos, ca și cum ar fi văzut totul cu ochii lui și s-ar fi aflat lângă Cruce, când Domnul era răstignit. Nu în zadar, Proorocul Isaia este numit Apostolul lui Hristos al Vechiului Testament.

Mai departe, în sfântul imn al bătrânului Simeon se spune: „...lumină spre descoperirea neamurilor...”. Din aceste cuvinte se vede că dreptului Simeon i-a fost descoperită urmarea lucrării răscumpărătoare a lui Hristos - răspândirea credinței în Hristos, ca Dumnezeu întrupat pe pământ, printre toate popoarele păgâne.

Este interesant că atunci când dreptul Simeon vorbește despre mântuire și luminarea lumii întregi cu lumina credinței, îi are în vedere pe toți oamenii. Iar la sfârșitul cântării sale el vorbește doar despre slava poporului lui Dumnezeu, noul Israel. După moartea mântuitoare a lui Hristos, poporul ales al lui Dumnezeu, adică noul Israel, este Biserica Noului Testament, adică dreptii Noului Testament. Și aceasta este de înțeles.

Domnul a săvârșit lucrarea mântuitoare a răscumpărării pentru toată omenirea; la fel și lumina credinței ortodoxe s-a răspândit încă prin propovăduirea Apostolilor în toate colțurile lumii. Dar nici pe departe, nu toți oamenii s-au folosit de lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos și n-au primit credința adevărată în El; de aceea puțini oameni, chiar și din rândurile ortodocșilor, dobândesc slava despre care vorbește Sfântul Simeon, Primitorul de Dumnezeu.

Totuși, ce trebuie să înțelegem prin această slavă? Sfântul Simeon a înțeles slava care se manifestă în viața oamenilor sfinți, prin lucrarea Harului, din momentul pogorării peste Apostoli a Sfântului Duh. Aceasta este mai înainte de toate sfințenia dreptilor Noului Testament care este nedespărțită, după cuvintele lui Hristos, de bucuria Dumnezeiască (Ioan 15, 10-11).

Această slavă sunt semnele și minunile nespuse, pe care le săvârșeau plăcuții lui Dumnezeu, în puterea sfințeniei lor, prin Harul Sfântului Duh. Această slavă este cunoașterea Dumnezeiască a sfinților, care se manifestă prin descoperirile nespuse ale Tainelor Dumnezeiești și vederea Domnului Iisus Hristos în slava Lui Dumnezeiască, a Preacuratei Lui Maici, sfinților îngeri și altor locuitori cerești.

Prin această slavă trebuie să înțelegem ceea ce proorocește a spus Dumnezeiescul psalmist: „Sfinților celor de pe pământul Lui, minunate au făcut Domnul toate voile Sale într-înșii” (Psalmi 15, 3).

De slava, pe care a întrezărit-o Sfântul Simeon, Primitorul de Dumnezeu, se minunează îngerii și pentru care Îi proslăvesc neîncetat. De ea se minunează oamenii, căci la sfinți se referă cuvintele Mântuitorului nostru: „Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, așa încât să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe Tatăl vostru Cel din ceruri” (Matei 5, 16).

Cuvânt la Întâmpinarea Domnului - Sfântul Ier. Serafim Sobolev, făcătorul de minuni din Sofia

Întâiul-născut, semnul lucrării lui Dumnezeu în familie

Marți este zi de praznic împărătesc, serbăm Întâmpinarea Domnului, adică Intrarea în templu sau Aducerea la templu a Pruncului Iisus la 40 de zile de la Nașterea Sa. Astfel, privim această zi ca pe un ecou îndepărtat al sărbătorilor pe care le-am petrecut împreună cu 40 de zile în urmă, când am serbat Nașterea Domnului.

Ritualul purificării avea în atenție pe femeia care a născut și se împlinea prin aducerea unei jertfe la Templul din Ierusalim (Levitic 12,2-7). În cazul unor familii care nu aveau potențial economic, jertfa era mai mult simbolică: două turturele, sau doi pui de porumbel. (Lev. 12,8). Evanghelistul Luca pune însă în prim-plan aducerea Pruncului la Templu, înfățișând pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, ca Împlinitor al Legii Vechi, care prevedea ca tot pruncul întâi-născut să fie închinat lui Dumnezeu. Devenea astfel proprietatea lui Dumnezeu „Sfânt al Domnului”, pus în slujba Celui-Preaînalt. Acest statut al primului născut avea menirea de a încredința orice familie că un copil este darul lui Dumnezeu și este semnul prezenței și al lucrării lui Dumnezeu în viața lor. De aceea, pentru copilul întâi-născut se aducea la templu o jertfă de răscumpărare a pruncului (Lev. 34,20) prin care copilul dobânda și calitatea de fiu părinților săi, integrat deplin în viața familiei sale.

Mai mult decât atât, cel întâi născut, categorie în care se încadra și Mântuitorul, dobânda prin închinarea la templu un caracter cu totul special în familie. El era semnul prezenței și al lucrării lui Dumnezeu. Legea mozaică prevedea că cel întâi-născut avea unele drepturi, chiar și avantaje în fața celorlalți frați ai săi, nu printr-o privilegii acordate discreționar de Dumnezeu sau de părinți, ci printr-o responsabilitate și ca o angajare cu totul specială, fiind considerat, după părinți, ca al doilea purtător de grijă față de frații săi.

Mântuitorul și-a asumat statutul de întâi-născut în acest sens, arătând purtare de grijă față de cei aflați în nevoie pe care îi consideră „frați ai Mei prea mici” (Matei 25,40). Această asumare a răspunderii față de cei mai mici transpune și din condiția pusă de Mântuitorul, celor care vor să recunoască ca mai mari între ceilalți: „care va vrea să fie întâiul, să vă fie tuturor slugă”(Matei 20,27).

Noi ne-am obișnuit să privim frățietatea ca pe un fel de egalitate și în drepturi, dar și în manifestări. Dacă în drepturi suntem egali înaintea Domnului, ca manifestări nu mai suntem la fel. Fiecare își are o participare a sa, tot așa cum clapele unui pian sau corzile unei chitare, deși sunt diferite, sună în acord atunci când sunt reglate așa cum trebuie, ca să facă auzului plăcută sonoritatea. Așa se întâmplă și în familii, iar cel care dă tonul în această privință trebuie să fie întotdeauna fratele mai mare. Nu de puține ori, atunci când mai am câte un dialog duhovnicesc cu cei aflați în stare de conflict cu frații, aud această exprimare: sunt mai mare, să vină să-și ceară iertare de la mine. Și nu e tocmai corect: tu, fiind mai mare, ce exemplu îi oferi? Tu trebuie să ai inițiativa!

Chiar dacă el a greșit, chiar dacă el te-a rănit, chiar dacă s-a dovedit absurd în manifestarea sa față de tine, tu trebuie să fii cel care trebuie să-i oferi modelul spre împăcare și iertare. Dacă fratele mai mic va înțelege gestul, înseamnă că fratele mai mare și-a făcut datoria și a câștigat pe fratele său. Dacă nu va vrea să înțeleagă, zice Mântuitorul mai departe, cheamă pe doi sau trei și discutați împreună, de data aceasta cu martori, pentru „ca din gura a doi sau trei martori să se statornicească tot cuvântul (Matei 18,15-16). Iar dacă nu va asculta nici de tine, nici de martorii de față, supune-l adunării, adică autorității duhovnicești. Iar dacă nu va asculta nici de aceia, să-ți fie ție ca un păgân și vameș. Asta nu înseamnă că ai dreptul să te comporți ca un străin față de fratele tău, ci să suferi mult că a ajuns ca un păgân și vameș față de tine.

Pr. Mihai Mărgineanu

Slujbă de mulțumire în toate bisericile din Patriarhia Română la aniversarea Unirii Principatelor Române

Duminică, 24 ianuarie 2021, s-au împlinit 162 de ani de la Unirea Principatelor Române (24 ianuarie 1859), moment esențial din istoria poporului român, ideal istoric încununat la București de Adunarea Electivă a Munteniei prin alegerea Domnitorului Alexandru Ioan Cuza al Moldovei și ca Domnitor al Țării Românești într-o clădire a Bisericii Ortodoxe Române de pe Dealul Mitropoliei, pe locul căreia se află astăzi Palatul Patriarhiei.

În ziua de 24 ianuarie 2021, ierarhii, preoții și diaconii Bisericii Ortodoxe Române au oficiat slujba de TE DEUM în toate bisericile din Patriarhia Română, precum și comemorarea celor care au contribuit la realizarea Unirii Principatelor Române cu mult curaj și multă înțelepciune patriotică. La sfârșitul acestei slujbe au fost trase clopotele timp de un minut.

Patriarhul Daniel a adresat un mesaj cu prilejul aniversării a 162 de ani de la Unirea Principatelor Române. Intitulat „Patriarhia Română binecuvântează și susține comuniunea românilor de pretutindeni”.

1. Exprimând responsabilitatea sa pastorală pentru românii ortodocși de pretutindeni, **Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a declarat anul 2021 ca fiind „Anul omagial al pastorației românilor din afara României”.**

În actualul context al fenomenului migrației la nivel global, Biserica Ortodoxă Română dezvoltă și intensifică în prezent misiunea și responsabilitatea ei pastorală față de românii ortodocși din afara României, pe care îi consideră fiii săi credincioși și parte integrantă a comuniunii ortodoxe românești de pretutindeni. În acest sens, prin coresponsabilitatea tuturor ierarhilor Sfântului Sinod, și în mod special a ierarhilor ortodocși români care păstoresc clericii și credincioșii din afara granițelor României, Biserica Ortodoxă Română desfășoară o bogată lucrare pastorală, misionară, social-filantropică și culturală, în parohiile, mănăstirile, instituțiile culturale și instituțiile social-caritative ale comunităților ortodoxe românești aflate în vecinătatea României și în diaspora română.

Cunoscând numărul mare al românilor aflați în afara României (estimat în prezent la aproape zece milioane, și anume șase milioane de români care trăiesc în comunitățile istorice sau tradiționale din țările aflate în vecinătatea României și patru milioane de români care trăiesc în comunitățile bisericești din diaspora), Patriarhia Română sprijină eforturile românilor ortodocși stabiliți temporar sau definitiv în străinătate, pentru *păstrarea identității lor religioase, etnice, lingvistice și culturale.*

2. **Despre o istorie a migrației românilor în afara hotarelor țării se poate vorbi de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea.**

3. Urmare emigrării unor români ortodocși din Transilvania, Banat, Crișana și Bucovina, înainte de anul 1918, precum și a schimbărilor survenite după Primul Război Mondial, *au luat ființă mai multe comunități ortodoxe românești în Statele Unite ale Americii, în Canada și în unele țări din Europa. În perioada interbelică (1918-1939), iar apoi, din cauza instaurării regimului comunist (6 martie 1945), foarte multe familii au părăsit România, stabilindu-se în alte părți ale lumii. Însă, după căderea regimului comunist, în decembrie 1989, dar îndeosebi după anul 2007, odată cu aderarea României la Uniunea Europeană, numărul românilor ortodocși din diaspora a crescut tot mai mult.*

Ca urmare, grija pastorală și atenția specială manifestată de Patriarhia Română față de comunitățile ortodoxe românești din afara granițelor țării s-a concretizat prin **înființarea de numeroase parohii și a unor eparhii noi**, pentru a răspunde nevoilor spirituale multiple ale credincioșilor români ortodocși din *Basarabia (Republica Moldova), Serbia, Bulgaria, Ungaria, Europa Centrală și de Nord, Europa Occidentală și Meridională, cele două Americi, Australia și Noua Zeelandă*, dar și prin înființarea unor **reprezentanțe și comunități ortodoxe românești** în: *Țara Sfântă, Muntele Athos, Orientul Mijlociu, Cipru, Turcia, Africa de Sud, Japonia, ș.a.*

În acest sens, Biserica-Mamă îi sprijină și încurajează pe fiii și fiicele ei duhovnicești din afara granițelor țării și înțelege greutățile cu care aceștia se confruntă în lupta lor pentru a-și asigura un viitor mai bun. Totodată, însă, acești credincioși ortodocși români trăiesc, de multe ori, în societăți din ce în ce mai secularizate și individualiste, fiind priviți adesea cu răceală sau suspiciune, fapt care nu le insuflă un sentiment de pace și mulțumire sufletească. De aceea, participarea lor la viața liturgică a parohiei, precum și la evenimentele culturale și acțiunile social-filantropice organizate de parohiile din diaspora română, constituie o binefacere și o bucurie deosebită. Prin activitățile parohiei se mărturisește credința ortodoxă, se transmit tradițiile românești și se cultivă limba română, toate acestea contribuind la *păstrarea identității eclesiale, culturale și etnice a românilor din afara României.* Totodată, este necesară o conviețuire armonioasă a migranților români cu cetățenii din țările de adopție, pentru o integrare socială în țările gazdă, dar fără asimilarea culturală a românilor.

Mulți dintre românii care trăiesc departe de România doresc să rămână permanent în legătură cu cei dragi rămași acasă, pentru ca distanțele geografice mari să nu producă îndepărtare sufletească sau înstrăinare spirituală a unora față de alții. Aceștia doresc să păstreze unitatea familiei, constituită din bărbat, femeie și copii, deoarece *familia binecuvântată de Dumnezeu* reprezintă spațiul intim cel mai de preț în care se exprimă iubirea conjugală, dar și dragostea părintească, filială și frățescă. În acest sens, *sporirea comuniunii spirituale și conlucrarea fraternă între românii care muncesc sau studiază în afara României și cei dragi rămași în țară este o necesitate.* De asemenea, este foarte necesară *educarea tinerei generații în duhul iubirii de Dumnezeu, de Biserică și de neam și cultivarea virtuților esențiale în sufletul copiilor și al tinerilor, precum: dragostea și compasiunea, solidaritatea cu oamenii aflați în dificultate, blândețea, sinceritatea, curajul și încrederea.*

(continuare în pagina a treia)

3. Configurația actuală a comunităților de români aflate în afara granițelor României, care aparțin jurisdicțional Patriarhiei Române, este următoarea:

4. În afara frontierelor actuale ale României, Patriarhia Română are în jurisdicția sa patru arhiepiscopii și nouă episcopii, arhiepiscopiiile având și rang de mitropolii.

În aceste eparhii există astăzi un total de 1.337 de parohii și filii, 64 de așezăminte monahale ortodoxe românești, deservite de 1.245 de clerici români.

În ultimii 30 de ani, înființarea de noi eparhii, parohii și așezăminte monahale românești în străinătate a impulsionat activitățile cu caracter pastoral-misionar, social-filantropic, educațional, de reprezentare și cooperare intercreștină și interreligioasă, desfășurate de către ierarhii, clericii, monahii și credincioșii ortodocși români din afara României.

În bisericile ortodoxe românești din străinătate, românii simt bucuria regăsirii și trăirii credinței strămoșești, participă la viața liturgică, își alină dorul după cei dragi și după locurile natale, își reconfirmă identitatea lor profundă și își redescoperă originile. Românii se adună mai ales în jurul unui preot de parohie, căruia îi spun în limba maternă nu doar păcatele la spovedanie, ci și problemele cotidiene și speranțele pentru viitor.

Acești români aflați în jurisdicția Bisericii Ortodoxe Române reprezintă cea mai mare parte dintre românii ortodocși din afara României. Pe lângă aceștia, mai există ortodocși români aflați în alte jurisdicții bisericești, pe continentul european și pe continentul american, ori în alte părți ale lumii. Cu mulți dintre acești ortodocși români, Patriarhia Română păstrează legături spirituale și culturale, ca semne ale comuniunii spirituale care îi ajută pe românii aflați printre străini să nu se înstrăineze de propria lor identitate românească.

Ne rugăm lui Dumnezeu să binecuvinteze cu sănătate și fericire pe toți românii de pretutindeni, dându-le tuturor bucuria comuniunii fraterne!

În cuvântul rostit înainte de Te Deum, la Catedrala Patriarhală, Preafericirea Sa a evidențiat importanța Zilei Unirii Principatelor Române.

„Această sărbătoare”, a spus Patriarhul României „este o zi de mulțumire adusă lui Dumnezeu și o zi de recunoștință pentru toți cei care au contribuit la Unirea Principatelor Române, precum și o zi de evidențiere a importanței unității și a demnității noastre naționale în contextul cooperării internaționale prezente și viitoare”.

Patriarhul Daniel a subliniat că „în viața persoanelor și a popoarelor, libertatea și unitatea sunt daruri sfinte care însă trebuie permanente și cultivate”.

În mesaj, Preafericirea Sa a explicat că Biserica a avut o contribuție importantă la Unirea Principatelor și a precizat că acest eveniment istoric „a fost de fapt Unirea de bază, nu Unirea cea mică, deoarece ea a constituit baza pentru formarea statului unitar român.”

Unirea Principatelor Române a fost Unirea de bază pentru Statul român modern

Unirea Principatelor Române, Moldova și Țara Românească, de la 24 ianuarie 1859, a însemnat încununarea unui întreg proces de cultivare a unității naționale a românilor, proces în care Biserica Ortodoxă Română și-a adus o contribuție esențială.

Unirea Principatelor Române a fost susținută de numeroși slujitori ai Bisericii. Prin ierarhi, preoți de mir, monahi și teologi mireni, Biserica a contribuit, deopotrivă în Moldova și în Țara Românească, la acest act fundamental al istoriei noastre.

Contemporanii au numit data de 24 ianuarie 1859 „Ziua cea mare a veacului” și aceasta pe bună dreptate, deoarece Unirea Principatelor Române, începută la Iași în data de 5 ianuarie 1859 și desăvârșită la București în data de 24 ianuarie 1859, reprezintă piatra de temelie a noului stat unitar român.

Unirea de la 24 ianuarie 1859 a fost de fapt „Unirea de bază”, nu „Unirea cea mică”, deoarece ea a constituit baza pentru formarea statului unitar român, în anul 1862, numit ROMÂNIA, temelie pentru obținerea independenței naționale românești în urma Războiului de Independență din anul 1877, temelie pentru ridicarea României la

rang de Regat în anul 1881, și mai ales temelie pentru Marea Unire din 1 decembrie 1918, de la Alba-Iulia, ca Unire a Transilvaniei cu România, precedată de Unirea Basarabiei cu România, la 27 martie 1918 și Unirea Bucovinei cu România, la 28 noiembrie 1918.

Aniversarea Unirii Principatelor Române la 24 ianuarie a devenit prin lege Sărbătoare națională (Legea nr. 171/2014), iar în anul 2016, prin promulgarea modificării adusă Art. 139 din Legea nr. 53/2003 privind Codul Muncii, a fost declarată Sărbătoare națională legală, în care nu se lucrează.

Această sărbătoare este o zi de mulțumire adusă lui Dumnezeu și o zi de recunoștință pentru toți cei care au contribuit la Unirea Principatelor Române, precum și o zi de evidențiere a importanței unității și a demnității noastre naționale în contextul cooperării internaționale prezente și viitoare.

În viața persoanelor și a popoarelor, libertatea și unitatea sunt daruri sfinte care însă trebuie permanente și cultivate.

La Iași, duminică 24 ianuarie, după citirea Sfintei Evanghelii, ierarhul le-a vorbit credincioșilor prezenți despre cele trei căi prin care omul poate să vadă sensul real al existenței sale în lume: „În general, trei sunt căile prin care omul este ajutat să vadă sensul adevărat al vieții sale. În primul rând, prin Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie, prin lumina care se înrădăcește în mintea omului și-l ajută să vadă. În al doilea rând, prin chemarea cât mai deasă a numelui Domnului Iisus Hristos. Puterea numelui Său luminează mintea, încălzește inima, ca acestea să vadă, să sesizeze prezența lui Dumnezeu în lume, precum și propriile păcate. În al treilea rând, omul este ajutat să vadă prin intermediul Sfintei Scripturi, căci, dacă omul se adâncește în înțelegerea ei, găsește acolo cuvântul lui Dumnezeu, care îl ajută să vadă ceea ce este bine a face, ceea ce este bine a evita, ceea ce este de folos în raportarea la Dumnezeu și în raportarea la cei din jur”.

Sute de ieșeni s-au adunat în această după-amiază în Piața Unirii din capitala Moldovei să celebreze împlinirea a 162 de ani de la înființarea Unirii Principatelor.

Ceremonialul religios de astăzi a fost oficiat de Înaltpreasfințitul Părinte Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei.

Din Piața Unirii s-a mers la Mănăstirea „Sfinții Trei Ierarhi”, unde Părintele Mitropolit a săvârșit slujba Parastasului pentru făuritorii Unirii Principatelor Române.

La final, autoritățile centrale și locale au depus coroane de flori la mormântul domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Conform indicațiilor oferite de Patriarhia Română, astăzi, la Sfânta Liturghie au fost pomeniți Domnitorul Alexandru Ioan Cuza, Mitropolitii Nifon al Țării Românești și Sofronie Miculescu al Moldovei, precum și toți cei care au contribuit la realizarea Unirii Principatelor Române.

Publicație editată de Parohia TOMA COZMA,**ISSN 2067 - 8274**

Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,

tel/fax: 0232 211 273

Preot paroh Mihai Mărgineanu, tel. 0742 044 844 (**Coordonator principal**)**Voluntari:*****Secretar redacție/Relații Publice:** tel. 0741 706 602, Vasilica Onofrei***Foto:** Valentin Burlacu, Alexandru Losonczy, Ionuț Andrei Bodai, Ioan Septimiu

Dorobanțu, Mihail Bogdan Trandafirescu etc.

*Grafică: Elena Gheorghiuță, Cristian Ștefan, Miruna Ștefan, Parascheva Matciac, Maria

Morteci etc.

*Alte activități: Bogdan Andrei Finaru, Claudiu Șuțu, Iustinian Maradin, Maria Sobaru,

Daniel Șuțu, Viorel Blidaru, Iulian Boghean, Paul Sărbu etc.

*Administratori site parohie/pagină Facebook:

Costel Dumitru, Alexandru Losonczy, Vasilica Onofrei

www.parohiatomacozma.ro, parohiatomacozma@gmail.com

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank Iași

Vă rugăm să vă abonați gratuit la
YouTube:

Vizitați-ne pe

facebook

Biserica Toma Cozma**PROGRAM LITURGIC ȘI DUHOVNICESC*****Duminică, 31 ianuarie 2021****08:00** Utrenia și Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur**17:00** Paraclisul Maicii Domnului***Luni, 1 februarie 2021****8.00 - Slujba de Sfintire a Agheasmei în ziua de cinstire a Sf. Mc. Trifon****17:00 Slujba Vecerniei*****Marți, 2 februarie 2021****08:00 - Utrenia și Liturgia Sf. Ioan Gură de Aur*****Sâmbătă, 6 februarie 2021****8.00 - Slujba Utreniei, a Sfintei Liturghii, întru cinstirea Sfântului Apostol Toma și a Sfintei Mari Mucenițe Ecaterina, ocrotitorii parohiei noastre. Pomenirea morților .****17.00** Slujba Vecerniei

Puteți direcționa 2% din impozitul pe venitul dvs. pentru lucrările și activitățile pe care le susține PAROHIA TOMA COZMA Procedura nu implică nici un cost, redirectionarea acestor sume realizându-se din impozitul care a fost deja reținut în 2019 de către stat. Datele noastre necesare pentru Completarea Formularului 230 sunt: Numele Asociației: PAROHIA —TOMA COZMA CIF (Codul de Identificare Fiscală): 11198095 Contul Organizației în format IBAN: RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450

Vă mulțumim mult !**Istoriea duhovnicească:****O putere dumnezeiască lucra asupra mea**

Mă numesc Anton Daniel, și în câteva rânduri am să vă povestesc o parte din viața mea. În anul 2009 am început să am dureri cumplite de cap, am luat medicamente pentru ameliorarea durerii timp de două săptămâni, însă rezultatele întârziu să apară. Durerile erau din ce în ce mai insuportabile și erau însoțite și de amețeli. Era într-o zi de vineri când, în urma unor investigații minuțioase, fiind diagnosticat cu cancer, am intrat în sala de operație. Înainte de a intra în operație, o doamnă, I., mi-a vorbit despre harul vindecător al Sfântului Ierarh Nectarie. Nu știam nimic despre acest sfânt și nu eram un bun creștin în acea vreme. Eram foarte neliniștit și în același timp eram ferm convins că totul va decurge bine și simțeam cum o putere dumnezeiască era lângă mine, ceea ce mi-a dat tăria să trec prin acele momente de teamă, nemaicunoscute de mine până atunci. Mama era și ea foarte speriată, știind riscurile unei astfel de operații pe creier. În sala de reanimare, după operație, am reîntâlnit-o pe aceeași doamnă I., care, de data aceasta, mi-a dăruit cartea roșie care cuprindea viața și minunile Sfântului Ierarh Nectarie, iar din clipa aceea am fost nedespărțit de cartea aceasta, și harul sfântului începuse să-și facă simțită prezența în viața mea.

La scurtă vreme după operație, nașa de cununie a părinților mei a venit să mă viziteze, având la ea Acatistul Sfântului Nectarie, pe care m-a sfătuit să-l citesc în fiecare seară, fiind încredințată că Sfântul Nectarie își va pleca urechea la durerea mea, împlinindu-mi minunea de care aveam atât de mare nevoie. Și, de atunci, am stăruit în rugăciune către Sfântul vindecător Nectarie, citindu-i zilnic acatistul.

În același an, am suferit și o a doua intervenție chirurgicală: am fost operat pentru a doua oară, însă, de data aceasta, inghinal. După operație, au urmat o serie de ședințe de radio și chimioterapie foarte anevoioase și dureroase, care s-au soldat cu metastaze pulmonare, însă harul pe care Sfântul Nectarie mi-l acordase îmi întărea forța și răbdarea de a rezista în această menhină de dureri și îmi mijlocea întărirea credinței în Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în mod tainic. M-am supus pe mai departe unui alt șir de analize și tratamente, care au avut și urmări negative – hemoragie externă.

După patru zile de spitalizare, mai precis marți spre miercuri seara, fiind foarte oboșiți, atât eu cât și mama mea, care mi-a stat alături în tot acest timp, am așipit amândoi (vreo 20 de minute). Mama m-a visat plin de sânge, iar eu am visat că eram la Mănăstirea Dervent și că dormeam lângă sfânta cruce făcătoare de minuni, iar de deasupra ușii care adăpostește crucea făcătoare de minuni, într-o rază luminoasă foarte puternică, a apărut o persoană, sub chipul unei umbre, zicându-mi: „Joi seară vei ajunge la Mănăstirea Dervent, vei dormi la sfânta cruce și acolo te vei vindeca!”. M-am trezit cu o stare sufletească harică, însoțită de o bucurie de nedescris, de parcă știam că un lucru minunat se va întâmpla chiar în ziua aceea.

În ciuda opoziției mamei mele în ceea ce privea posibilitatea întreprinderii unei călătorii către Sfânta Mănăstire Dervent și în urma rezultatelor îmbucurătoare ale analizelor, joi seară am ajuns la Mănăstirea Dervent și chiar am dormit la sfânta cruce făcătoare de minuni de acolo, părea că visul meu se împlinea.

Contrar așteptărilor mele, în ziua următoare, o stare generală de rău a întregului trup a pus stăpânire pe mine; și... atunci, o minune... o putere dumnezeiască lucra asupra mea. În momentele acelea nu știam ce să facem, am vorbit cu un preot, care m-a spovedit, m-a împărtășit cu Trupul și Sângele Mântuitorului nostru Iisus Hristos pe mine, nevrednicul. După ce s-au săvârșit acestea, părintele mi-a dăruit o icoană foarte frumoasă cu Sfântul Nectarie.

Apoi am plecat din nou la spital, cu frica de a nu face din nou hemoragie; și iată că analizele erau mai bune față de cele făcute la ieșirea din spital. Datorită acestui fapt, i-am promis sfântului că vom dăruia o icoană cu el la biserica de unde suntem noi, care are hramul Sfânta Cuvioasă Parascheva. Acest lucru s-a și întâmplat, am găsit o persoană care să picteze această icoană. (Icoana este foarte mare și frumoasă, și a fost donată de mine la biserica menționată mai sus, unde a fost bine primită, nemaiaivând pe acest sfânt în altă icoană din biserică.)

Am uitat să vă mărturisesc încă un lucru: după operația din februarie, la sfârșitul lunii mai – începutul lunii iunie, urma să dau examenul de atestat și probele la bacalaureat, iar, cu ajutorul sfântului, am reușit și am luat nota 9 (la bac). După un an, m-am înscris la Facultatea de Teologie, acum sunt în anul II, îmi place și îmi pun nădejdea în sfântul să mă ajute să termin cu bine și să merg în continuare pe calea pe care Bunul Dumnezeu mă va călăuzi.

O altă minune pe care Sfântul Nectarie a săvârșit-o în familia noastră este aceasta: în anul 2011, cumnata mea se afla în Italia la spital, pentru a-și naște pruncul. Fratele meu a sunat-o pe mama mea, spunându-i: „Mamă, Alina se chinuiește de două ore să nască!” Eu, auzind acestea, am luat Acatistul Sfântului Nectarie și am început să-l citesc. Nici măcar nu am ajuns la Condacul al IV-lea, că, iată, fratele meu îmi spune mamei, radiind de fericire: „Avem un băiețel!”. Deci, sfântul a fost și acum lângă noi și ne-a ajutat.

Îmi mulțumesc acestui sfânt că ne ajută în orice momente când îl chemăm în ajutorul nostru. Acum este sfântul meu ocrotitor, care îmi dă puterea să merg mai departe. *Doamne, ajută!*

(Text cules de Vasilica Onofrei)